

Spolek Šalamoun
IČO 63837714
111 21 Praha 1, P. O. Box 383
registrace pod sp. zn. L 6401 u Městského soudu v Praze
www.spoleksalamoun.com
ID datové schránky: g4kvibk

Kancelář prezidenta republiky

Hrad – I. Nádvoří č.p. 1
119 08 Praha 1 – Hradčany

datová schránka: 9hjaihwh

ke sp. zn. **KPR 1870/2024**

V Praze dne 2.4.2024

Žadatel:

Spolek Šalamoun, IČO 63837714,
se sídlem 141 00 Praha 4 – Záběhllice, U mlýna 2232/23,
DS: g4kvibk

**Rozklad proti rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky
č.j. KPR 1870/2024–1 ze dne 18.3.2024**

I.

Spolek Šalamoun podává rozklad proti rozhodnutí Mag. iur. Pavly Kratochvílové, ředitelky Odboru právního Kanceláře prezidenta republiky č.j. **KPR 1870/2024–1** ze dne 18.3.2024, kterým bylo rozhodnuto o částečném odmítnutí žádosti o informace ze dne 5.3.2024.

II.

Dne 5.3.2024 podal Spolek Šalamoun Kanceláři prezidenta republiky žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., totiž o sdělení informací ohledně:

1. počtu a jmenovitého složení osob v oddělení milostí Kanceláře prezidenta republiky,
2. případně jmen dalších osob, které se podílejí na zpracování žádosti o milost, či zpracování podkladů pro rozhodnutí prezidenta republiky o udělení milosti.

V reakci na to zaslala Kancelář prezidenta republiky dne 18.3.2024 Spolku Šalamoun sdělení následujícího obsahu:

K bodu 1 žádosti:

Oddělení milostí, které je součástí Odboru legislativního KPR, má 7 systemizovaných míst na následujících pozicích: vedoucí oddělení, právník, specialista, 2x odborný referent a 2x referent, a to s tím, že ve zbytku bodu 1 žádosti (v rozsahu slov „jmenovité složení“, za účelem ochrany osobních údajů) je vydáno samostatné rozhodnutí.

K bodu 2 žádosti:

Na procesu zpracování žádostí o milost či zpracování podkladů pro rozhodnutí prezidenta republiky o udělení milosti se dále z pozic nadřízených nad oddělením milostí podílí ředitel Odboru legislativního, kterým je JUDr. Vít Šťastný a vedoucí KPR, kterým je Ing. Milan Vašina.

Stejného dne bylo Spolku Šalamoun doručeno rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky č.j. **KPR 1870/2024–1** ze dne 18.3.2024, kterým byla žádost v rozsahu slov „jmenovité složení“ v bodě 1 žádosti podle ustanovení § 15 odst. 1 ve spojení s § 8a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. odmítnuta.

III.

Rozhodnutí je (sofistikovaně, leč nesprávně) odůvodněno – stručně řečeno – (údajnou) ochranou osobních údajů a tím, že tyto další osoby nejsou nadány žádnou samostatnou rozhodovací pravomocí, tudíž nejsou osobami „veřejně činnými“.

Toto skutkové i právní posouzení žádosti o informace je zcela nesprávné.

Podle ustálené soudní judikatury samotné **jméno a příjmení** fyzické osoby osobními údaji totiž nejsou ani obecně (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. **1 As 98/2008–148** ze dne 29.7.2009, uveřejněný pod č. 1944/2009 Sb. NSS), **natož v případech úředních, resp. veřejně činných osob** (politiků, umělců, novinářů, soudců, úředníků, advokátů, či čekatelů na tyto funkce,...), u kterých tímto osobním údajem není ani údaj o jejich pracovním zařazení, funkci a zaměstnavateli, tedy údaje související s jejich veřejnou (či úřední) činností (srov. zejména nálezy Ústavního soudu sp. zn. **I. ÚS 517/10** ze dne 15.11.2010, sp. zn. **IV. ÚS 23/05** ze dne 17.7.2007, a sp. zn. **I. ÚS 453/03** ze dne 11.11.2005).

Kancelář prezidenta republiky se zásadním způsobem mýlí, pokud popírá veřejnoprávní povahu (charakter) činnosti osob, podílejících se na zpracování žádostí o milost, či na zpracování podkladů pro rozhodnutí prezidenta republiky o udělení milosti, a pokud to (ryze účelově) zdůvodňuje tím, že tyto další osoby nejsou nadány žádnou samostatnou rozhodovací pravomocí.

Osoby podílející se na zpracování žádostí o milost, či zpracování podkladů pro rozhodnutí prezidenta republiky o udělení milosti, sice žádnou samostatnou rozhodovací pravomocí nemají, ale výstup z jejich činnosti (totiž z posouzení podkladů) je důležitým **podkladem** pro další posouzení věci (podkladů) ze strany ředitele Odboru legislativního JUDr. Víta Šťastného a vedoucího KPR Ing. Milana Vašiny, zda žádost doporučit nebo nedoporučit prezidentovi republiky ke kladnému vyřízení, tedy i pro samotné konečné rozhodnutí.

V případě těchto osob, přestože nejsou nadány samostatnou rozhodovací pravomocí, ale jsou zpracovateli a jakýmsi „poradním orgánem“, je tak koncentrována obrovská moc (srovnatelná s poradním sborem, který doporučuje prezidentu republiky vhodné kandidáty na soudce Ústavního soudu, jejichž jména ani profesní minulost nijak utajovány nejsou).

Není proto důvodu, proč by tento údaj – spočívající v informaci o pouhém **jmenovitém složení** (sic!) – z nemohl být žadateli o informace zveřejněn (o vhodnosti jeho zveřejnění nemluvě), a to minimálně z důvodu transparentnosti této agendy.

Ani případný požadavek na ochranu osobních údajů (vyplývající z GDPR a dalších právních předpisů) proto nemůže obstát v testu proporcionality („právo na informace vs. právo na ochranu soukromí“), protože osoby podílející se na vyřizování této agendy zde v žádném případě nevystupují jako osoby soukromé, nýbrž vykonávají veřejnou činnost, jejíž výstupy slouží jako podklad pro rozhodovací pravomoc prezidenta republiky podle článku 62 písm. g) Ústavy. Navíc samotné jméno a příjmení takových osob zásah do jejich práva na ochranu soukromí a osobních údajů nepředstavuje.

Na podporu této argumentace lze analogicky odkázat na pravomocný rozsudek Městského soudu v Praze č.j. **10 A 20/2014–95** ze dne 19.2.2016 vydaný ve sporu Spolku Šalamoun proti Ministerstvu spravedlnosti (ohledně odmítnutí jiné žádosti o informace). V tomto rozsudku správní soud zrušil rozhodnutí tehdejší ministryně spravedlnosti Mgr. Marie Benešové a odmítl její názor, že by sdělením o profesní kariéře a dosaženém vzdělání Mgr. Ilony Jakůbkové, referentky oddělení trestního přezkumu odboru dohledu ministerstva (zpracovávající podklady k podnětům ke stížnosti pro porušení zákona), došlo k zásahu do jejího soukromí, natož osobních údajů.

Na straně 8 odůvodnění tohoto rozsudku Městský soud v Praze výslovně uvedl:

„Mgr. Ilona Jakůbková vykonává úřední činnost, která se významně dotýká práv odsouzených, proces posuzování podmínek stížnosti pro porušení zákona má určité prvky rozhodovacího a kontrolního procesu, přitom se na tomto procesu jako odborný referent podílí významnou měrou, jakkoli její návrhy jsou dále aprobovány podpisy nadřízených funkcionářů.“

Jestliže v daném případě soud odmítl utajování informací o dosaženém vzdělání a profesní kariéře takové (veřejně činné) osoby, pak za pomoci argumentu **a maiori ad minus** lze snadno dovodit, že tím méně je důvodné utajovat pouhé jméno a příjmení takové osoby.

Rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky je proto prima facie nezákonné.

Právo na informace je právem základním, zaručeným nejenom čl. 17 Listiny základních práv a svobod, ale také čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Článek 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod č. 209/1992 Sb., ve znění jejích dodatkových protokolů (dále také „Úmluva“) zní:

- 1) Každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Tento článek nebrání státům, aby vyžadovaly udělování povolení rozhlasovým, televizním nebo filmovým společnostem.
- 2) Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které **stanoví zákon** a které jsou **nezbytné** v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.

Omezit právo na informace lze tudíž za současného splnění dvou podmínek: je-li tak stanoveno zákonem (**podmínka formální**) a jde-li o opatření v demokratické společnosti **nezbytná** pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti (**podmínka materiální**). Je zřejmé, že obě tyto podmínky musejí být splněny současně.

Ustanovení článku 10 Úmluvy má podle článku 10 Ústavy přednost před vnitrostátní českou úpravou, tj. před zákonem č. 106/1999 Sb. Zákon č. 106/1999 Sb. je proto nutno vykládat způsobem, který bude s ustanovením článku 10 Úmluvy v souladu.

Tomuto požadavku však rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky ze dne 18.3.2024 nevyhovuje ani v nejmenším, neboť pro omezení práva na informace není splněna ani podmínka formální, natož podmínka materiální.

IV.

Spolek Šalamoun proto navrhuje, aby nadřízený orgán (Úřad pro ochranu osobních údajů) rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky ze dne 18.3.2024 **zrušil, a přikázal** Kanceláři prezidenta republiky **požadované informace Spolku Šalamoun poskytnout**.

Spolek Šalamoun

za výbor spolku:

Václav Peričevič,

JUDr. PhDr. Miroslav Špadrna, Ph.D.,

Mgr. Šimon Mach